

Διδυμοτείχου Δαμασκηνός: Μέσα στην σκοτοδίνη αναζητούμε το πρόσωπο του Χριστού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου](#)

Την μικρή ενορία του Αλεποχωρίου, του τέως Δήμου Μεταξάδων, που βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, επισκέφθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός την Κυριακή, 25 του μηνός Αυγούστου 2024 και ιερούργησε στον Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου, στον απόηχο της πανηγύρεως του χωριού.

Πρόκειται για έναν από τους πιο παλαιούς οικισμούς της περιοχής, καθώς

μνημονεύεται ήδη από τους βυζαντινούς χρόνους. Με την κατάκτηση της περιοχής από τους Οθωμανούς επανειλημμένως πυρπολήθηκε και λεηλατήθηκε και οι κάτοικοί του υπέστησαν τα πάνδεινα. Στα νεώτερα χρόνια, από τον 18ο αι. και εξής, το ελληνικό στοιχείο ανθεί οικονομικά και πνευματικά, γεγονός που φαίνεται έντονα στην αρχιτεκτονική. Η παλαιότερη Εκκλησία στο χωριό είναι ο μεταβυζαντινός ναός του Αγίου Αθανασίου στα Κοιμητήρια, χτισμένος το 1729, με υπέροχες τοιχογραφίες. Μεταξύ αυτών ενδιαφέρον παρουσιάζει μια εξαιρετικά σπάνια αγιογραφία του αγίου Χριστοφόρου, ο οποίος απεικονίζεται ως άνθρωπος με κεφάλι σκύλου. Το 1893 λειτούργησε στο χωριό το πρώτο σχολείο. Αργότερα το χωριό κατακτήθηκε από τους Βούλγαρους. Στις 18 Μαρτίου 1914 στο Αλεποχώρι σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους 15 έλληνες από το γειτονικό χωριό Ακαλάν (σήμερα Belopolyane της Βουλγαρίας). Το 1920, μετά την απελευθέρωση της Θράκης, ο οικισμός άρχισε να παίρνει τη σύγχρονη μορφή του. Ωστόσο, ακόμη και μετά την απελευθέρωση, υπέστη επιθέσεις από βούλγαρους κομιτατζήδες. Το χωριό ταλαιπωρήθηκε αρκετά την περίοδο της εμφύλιας διαμάχης (1946-1949). Πολλές φορές εκκενώθηκε, ενώ μετά το 1960 αρκετοί κάτοικοι αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν στο εσωτερικό και στο εξωτερικό αναζητώντας καλύτερη και ασφαλέστερη ζωή.

Ο Σεβασμιώτατος με αφορμή την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Θ' Ματθαίου, μεταξύ άλλων, τόνισε·

«Με μία κίνηση σωτήρια και συγχρόνως γεμάτη από αγάπη ο Κύριος απλώνει τό χέρι Του στον Πέτρο που βυθιζόταν. Δέν τό απλώνει μόνον στον Πέτρο. Τά χέρια Του ο Θεός τά απλώνει για νά σώσει και νά αγιάσει τόν καθένα από έμᾶς. Άμέτρητες φορές βιώνουμε στην καθημερινότητά μας τήν αίσθηση ότι πνιγόμεθα και βυθιζόμεθα από τίς φουρτοῦνες, πού ζητοῦν νά καταποντίσουν τό σκάφος τῆς ὑπαρξῆς μας. Κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή ἔρχονται ἀλλεπάλληλα κύματα νά μᾶς κτυπήσουν, νά μᾶς πικράνουν, νά μᾶς φοβίσουν και νά μᾶς ἀγχώσουν. Οἱ ἀγωνίες και οἱ ἀνασφάλειες ἐναλλάσσονται μέ τίς ἀπογοητεύσεις και τίς πικρίες. Κλυδωνισμοί δημιουργοῦνται καθημερινά στην οἰκογένεια, στην ἐργασία, στίς σχέσεις μας μέ τούς ἄλλους, γιατί ὄχι και στην ἐσωτερική μας ἰσορροπία. Ἡ ζωὴ μοιάζει περισσότερο μέ μιά μάχη μέ τά κύματα, παρά μέ ἕνα γαλήνιο και ἡσυχο λιμάνι. Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκοτοδίνη ἀναζητοῦμε κι ἐμεῖς τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος στέκεται πάνω ἀπ' ὅλες τίς φουρτοῦνες. Ἐκεῖνος καταπαύει ὅλες τίς θύελλες. Ἐκεῖνος λάμπει μέσ' ἀπό τά σύννεφα και ἔρχεται πάντοτε κοντά μας γιά νά μᾶς παρηγορήσει, νά μᾶς στηρίξει, νά μᾶς σώσει. Ὁ Χριστός δέν θά διστάσει ποτέ νά ἀπλώσει τό χέρι Του και σ' ἐμᾶς...

»Μέ τόν τρόπο αὐτό ο Χριστός ἔδειξε ότι ο καταποντισμός τοῦ Πέτρου δέν προκλήθηκε ἀπό τὴ δύναμη τοῦ ἀνέμου, ἀλλά ἀπό τὴν ὀλιγοπιστία του. Ἄν ἡ πίστη του δέν ἀσθενοῦσε, τότε θά μπορούσε νά συνεχίσει νά βαδίζει ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Γι' αυτό, ο Χριστός τόν έπιασε από τό χέρι καί άφησε τόν άέρα νά πνέει, δείχνοντας ότι ο άνεμος δέν μπορεί νά κάνει κανένα κακό όταν ή πίστη είναι σταθερή καί άκλόνητη...

» Είναι πολλά τά έμπόδια πού άναφύονται στην πορεία μας προς τόν Χριστό. Η έπιμονή, όμως, καί ή πίστη μπορούν νά τά ξεπεράσουν όλα. Δικαιωμένος τελικά είναι πάντοτε αυτός πού προστρέχει στόν Κύριο καί δέν άπελπίζεται καί δέν χάνει τον προορισμό τής πορείας του, πού είναι τό πρόσωπο του Ίησου. Μέσα στη φρικτή κοσμοχαλασιά ο Χριστός άπλωσε τό χέρι Του καί έσωσε τόν Πέτρο. «Έκτείνας τήν χεΐρα έπελάβετο αυτού». Τό ίδιο κάνει μέ όλους, μέσα στίς ιδιαίτερες συνθήκες του καθενός. Έμείς άς έμπιστευθοϋμε τήν παντοδυναμία καί τήν άγάπη Του, άς πορευθοϋμε σταθερά σ' Έκεΐνον για νά άπλώσει καί σέ έμάς τό χέρι Του καί νά μάς χαρίσει τίς άμέτρητες εύλογίες Του.»

Πρό της απολύσεως της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος, αφού τέλεσε το Μνημόσυνο του επι σειράν ετών διατελέσαντος εφημερίου της ενορίας π. Αποστόλου Αντωνούδη, συνεχάρη τον διακονούντα τα τελευταία χρόνια το ιερό Θυσιαστήριο π. Αθ. Αγγελακούδη, ο οποίος παρά το προκεχωρημένο της ηλικίας του, συνεχίζει να προσφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες του στην Εκκλησία, ευχαρίστησε τον παριστάμενο αντιδήμαρχο Μεταξάδων Πασχ. Αδαμάκη και την Πρόεδρο της τοπικής Κοινότητας Αναστασία Μπουργιάζη και ευχήθηκε σε όλους η Παναγία να προστατεύει και να ευλογεί τους ακρίτες μας.

